

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi maaseutuelinkeinolain 59 a ja 59 b §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan maaseutuelinkeinolakia muutettavaksi niin, että myös maatila-, porotila-, luontaiselinkeino- ja kolttolain sekä aikaisemman kolttolainsäädännön mukaisten lainojen ja valtion myyntihintasaamisten korkoa alennettaisiin 1 prosenttiyksiköllä vuosina 1983—1990 myönnettäväksi hyväksytyjen lainojen ja myyntihintasaamisten osalta. Koron alennus ei koskisi asunto- ja lisälainoja eikä asuinympäristön parantamislainoja, ei myöskään maatilalain mukaisia irtaimistolainoja.

Lisäksi esityksessä ehdotetaan ennen vuotta 1992 myönnettyjen maatilatalouden kehittämis-

rahastosta myönnettyjen lainojen valtionvastuusäännöksiä muutettavaksi niin, että maaseutuelinkeinolain mukaisessa vapaaehtoisessa velkajärjestelyssä myönnettävät lyhennysten maksuvapautukset jäisivät kokonaan valtion vahingoksi. Jos valtionvastuun voimassaolo jäisi riippumaan yksinomaan siitä, minä ajankohtana vakuuden arvon aleneminen on tapahtunut, huomiota olisi erityisesti kiinnitettävä luottolaitoksen toimenpiteisiin arvon menetyksen jälkeen.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä marraskuuta 1993.

YLEISPERUSTELUT

1. Johdanto

Maaseutuelinkeinolaki (1295/90) tuli voimaan 1 päivänä tammikuuta 1991 ja samalla sillä kumottiin maatilalaki (188/77). Samasta ajankohdasta lukien muutettiin myös luontaiselinkeinolaki (610/84) ja kolttolaki (611/84) niin, että näiden lakien viittaukset maatilalakiin muutettiin koskemaan maaseutuelinkeinolakiä. Porotilalaki (590/69) kumottiin jo 1 päivänä maaliskuuta 1990 voimaan tulleella porotalouslailla (161/90). Eräiden kolttien asutamisesta annettu laki (273/55) ja kolttien maanjärjestelylaki (593/69) taas on kumottu kolttalailla.

Maatilalain nojalla on voitu myöntää valtionlainoja maatilatalouden kehittämisrahaston varoista maatilatalouden investointeihin sekä viljelijöiden asuinrakennusinvestointeihin. Samoihin tarkoituksiin on voitu myöntää myös korkotukilainoja. Luontaiselinkeinolain nojalla taas voidaan edelleenkin myöntää valtionlainoja asianomaisten elinkeinonharjoittajien amma-

tin harjoittamisen edellyttämiin investointeihin samoin kuin asuinrakennusinvestointeihin. Valtionlainoin voidaan edistää myös kolttien elinolosuhteiden parantamista.

Kysymyksessä olevien lainojen laina-ajat ovat varsin pitkiä. Etenkin maatilojen sukupolvenvaihdoksiin myönnettyjen lainojen laina-aika on keskimäärin 17—18 vuotta. Samoin rakennusinvestointeihin myönnettyjen lainojen laina-ajat ovat pitkiä. Lähes kymmenen vuotta sitten myönnettyjen lainojenkin pääomaa on vielä merkittävästi maksamatta. Näidenkin lainojen korkotasolla on vaikutusta elinkeinonharjoittajien taloudelliseen tilanteeseen.

Maatilalakia säädettäessä vuonna 1977 näiden lainojen korko oli erittäin alhainen. Lainansaajan maksettavia korkoja on kuitenkin korotettu siten, että vuodesta 1985 lähtien myönnettyjen lainojen korko on ollut vähintään 3,0 prosenttia. Jo myönnettyjen lainojen korkoa korotettiin vuonna 1991 niin, että vähimmäiskoroksi tuli 4,0 prosenttia.

Korkotason yleisen alenemisen johdosta ky-

symyksessä olevien valtion luottojen ja korkotukilainojen kokonaiskorko ei korkeimmillaan enää paljontaan eroa normaaliehtoisten pankkilainojen koroista. Aikaisempaa huomattavasti alhaisemman inflaatiotason vuoksi myös näistä lainoista perittävä korko on todellista eli inflaatiotason ylittävää korkoa. Samaan aikaan maatalousyrittäjien mahdollisuudet hoitaa luottojaan ovat olennaisesti heikentyneet tulojen alenemisen ja kustannusten nousun myötä.

Valtionlainatkin on ennen vuotta 1992 myönnetty luottolaitoksen riskillä. Vuoden 1991 lopussa maaseutuelinkeinolakia muutettiin kuitenkin niin, että vuodesta 1992 alkaen valtionlainat on myönnetty valtionvastuulla. Lisäksi ennen vuotta 1992 myönnettyt lainat siirtyivät 80 prosentin määrään asti valtion vastuulle. Edellytyksenä oli, ettei lainoja olisi voitu irtisanoa ennen vuotta 1993.

2. Nykytila

Wiljelijän maksaman koron suuruus kysymyksessä olevista lainoista on ollut säädettyinä laissa ja se on periaatteessa koko laina-ajan kiinteä. Laissa on kuitenkin ollut valtuutus lailla korottaa vuotuinen korko enintään vastaaviin tarkoituksiin annetuista ensisijaisista kiinnityslainoista yleisesti perittävän koron suuruiseksi.

Maatilalain 67 §:ssä maa oli jaettuna neljään eri vyöhykkeeseen valtion myyntihintasaamisten ja lainojen korkojen määräämistä varten. Korkovyöhykkeittäin oli kullekin lainalajille ja myyntihintasaamiselle määrätty oma korko. Alunperin 1 päivänä huhtikuuta 1977 voimaantulleessa laissa korot vaihtelivat 1,0 prosentista 5,0 prosenttiin. Ennen maatilalain kumoamista 1 päivästä tammikuuta 1991 korot vaihtelivat asuntolainojen lukuun ottamatta 3,0 prosentista 9,0 prosenttiin.

Maatilalain mukaisten asuntolainojen korko oli alunperin ennen vuonna 1985 säädettyä muutosta kiinteä 3,0 prosenttia. Asuntolisälainana oli koroton 9 ensimmäistä lainavuotta, minkä jälkeen siitä perittiin korkoa 3,0 prosenttia. Laissa oli kuitenkin valtuutus valtioneuvoston päätöksellä korottaa korkoja. Näin on tapahtunut viimeksi vuonna 1990, jolloin ennen 19 päivää kesäkuuta 1985 myönnettyjen lainojen korot korotettiin keskimäärin 1,0 prosenttiyksiköllä 5,5—10,25 prosenttiin riippuen

siitä, milloin laina oli myönnetty. Korkein korko koskee vanhimpia lainoja.

Asuntolainoilla on vuodesta 1985 lähtien ollut asuntotuotantolain (247/66) mukaista järjestelmää läheisesti muistuttava takaisinmaksumenettely, jossa sekä korot että lyhennykset ovat olleet painottuneina laina-ajan loppupäähän. Näiden asuntolainojen laina-aika on 18 vuotta, jona aikana korko nousee yhden kerran vuoden jälkeen 1,0 prosentista 9,5 prosenttiin.

Maatilalain mukaisista lainoista voidaan ainoastaan ennen 14 päivää kesäkuuta 1985 myönnettyjen asuntolainojen korkoa muuttaa valtioneuvoston päätöksellä. Muut lainat vaativat lain muuttamista. Koska maatilalaki ja porotilalaki on kumottu, ei maatilalain mukaisen lainojen korkoja voida enää muuttaa muuten kuin muuttamalla maaseutuelinkeinolain siirtymäsäännöksiä.

Maatilalain mukaisten jo myönnettyjen ja nostettujen lainojen korkoja on muutettu kahdella eri maaseutuelinkeinolain muutoksella. Kummallakin kerralla korkoja korotettiin peruskoron nousun johdosta. Ensimmäisellä kerralla nousu koski kaikkia maatilalainoja, jotka oli myönnetty ennen vuotta 1989. Korotus oli lainan myöntövuodesta riippuen 1,0—2,5 prosenttiyksiköllä. Lainansaajan näistä lainoista maksama korko nousi kuitenkin vähintään 4,0 prosenttiin. Toisella kerralla peruskoron prosenttiyksikön nousun vaikutus korkotukilainoihin puolitettiin viljelijöiden ja valtion kesken niin, että maatilalain mukaisten korkotukilainojen korko nousi 0,5 prosenttiyksiköllä.

Porotilalaki on ollut pääosin puitelaki, jonka mukainen lainanmyöntäminen ja maankäyttötoiminta on tapahtunut maankäyttölain mukaisin säännöksin vielä sen jälkeenkin, kun maankäyttölaki kumottiin maatilalaila. Porotilalain mukaisten lainojen ja saamisten korot on korotettu vähintään 4,0 prosenttiin. Luontaiselinkeino- ja kolttilain mukaisten lainojen korko on 4,0 prosenttia. Luontaiselinkeino- ja kolttilojen ja lisäalueiden myyntihintasaamisten korko on samoin 4,0 prosenttia ja muita alueita koskevien myyntihintasaamisten korko 8,0 prosenttia. Jo myönnettyjen luontaiselinkeino- ja kolttilain mukaisten lainojen korkoja ei ole korotettu. Eräiden kolttien asuttamisesta annetun lain mukainen lainoitus tapahtuu maankäyttölain mukaisesti ja kolttien maanjärjestelylain mukainen lainoitus taas on tapahtunut porotilalain mukaisesti, jonka mukaan siis me-

netellä, kuten maankäyttölaissa on säädetty.

Maaseutuelinkeinolakiin lisättiin 15 päivänä syyskuuta 1993 voimaan tulleella lailla säännökset niin sanotusta vapaaehtoisesta velkajärjestelystä, jonka tavoitteena on helpottaa huomattavan velkaisten viljelijöiden asemaa siten, että tilalle laaditaan suunnitelma talouden tervehdyttämiseksi ja samalla velkojat, myös valtio omalta osaltaan, helpottavat saamistensa hoidon ehtoja.

Vapaaehtoisessa velkajärjestelyssä voidaan takaisinmaksuajan pidentämisen ja koron alentamisen lisäksi myöntää maksuvapautuksia lyhennyksistä ja koroista enintään viideltä vuodelta. Edellytyksenä lyhennystä koskevalle vapautukselle on, ettei vakuus kata sen maksuja.

Valtion ottaessa ennen vuotta 1992 myönnetty valtionlainat 80 prosentin määrään asti vastuulleen edellytykseksi säädettiin, ettei lainaa olisi voitu irtisanoa asianomaisen lain tai sen nojalla annettujen säännösten, määräysten tai lainan sopimusehtojen perusteella ennen vuotta 1993. Maaseutuelinkeinolain 29 a § mukaisessa vapaaehtoisessa velkajärjestelymenetelystä ei kuitenkaan tutkita, onko valtionvastuu kokonaan tai osittain voimassa, sillä asia tulee selvitettäväksi vasta siinä tilanteessa, kun luottolaitos velkoo hyvitystä menetyksistään maa- ja metsätalousministeriön tietopalvelukselta.

Maatila-asetuksen 59 §:n 1 momentissa on lueteltu 13 eri irtisanomisperustetta. Eräs näistä on vakuuden arvon aleneminen huonon hoidon vuoksi tai muusta syystä siinä määrin, että lainasta takaisin maksamatta olevan pääoman periminen vaarantuu.

Mikäli lainan vakuuden arvo on alentunut vuonna 1992 tai sitä ennen, valtionvastuu ei ole voimassa ja lyhennyksen maksuvapautus jäisi luottolaitoksen vahingoksi, vaikka valtio sopii siitä viljelijän kanssa. Jos taas vakuuden arvo on alentunut vasta vuonna 1993 tai sen jälkeen, maksuvapautus jää 80 prosenttiin asti valtion lopulliseksi vahingoksi.

3. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Huomattava osa maatalouden taloudellisista vaikeuksista aiheutuu lainanhoito-ongelmista. Korkotason yleinen aleneminen ei ole heijastu-

nut valtionlainojen korkomenoihin. Näiden lainojen pääomat ovat varsinkin juuri sukupolvenvaihdoksen tehneillä tiloilla huomattavan suuret. Siksi osa peruskoron laskemisen tuomasta taloudellisesta hyödystä on perusteltua palauttaa viljelijöille. Kysymyksessä olevien halpakorkoisten luottojen korkotasoa ei kuitenkaan ole tarkoituksenmukaista palauttaa niin alhaiselle tasolle, missä korot olivat ennen niiden korottamista vuonna 1991.

Porotalous-, luontaiselinkeino- ja kolttalain mukaisten lainojen korko on alunperin ollut korkeampi kuin vanhojen maatilalainojen. Lisäksi näissä laeissa tarkoitetuilla elinkeinonharjoittajilla, varsinkin luontaiselinkeinoa harjoittavilla, on viime aikoina ollut erityisen vaikeita lainanhoito-ongelmia.

Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan maaseutuelinkeinolakia muutettavaksi niin, että maatilalain 69 §:ssä tarkoitettujen lainojen ja myyntihintasaamisten sekä porotila-, luontaiselinkeino- ja kolttalain sekä kolttien maanjärjestelylain ja eräiden kolttien asuttamisesta annetun lain mukaisten lainojen ja valtion myyntihintasaamisten korkoa alennettaisiin yhdellä prosenttiyksiköllä. Alennus koskisi vuoden 1983 jälkeen, mutta ennen vuotta 1991 myönnettäväksi hyväksytyjä lainoja ja syntyneitä myyntihintasaamisia. Lainansaajan maksama korko ei kuitenkaan alenisi alle 3,5 prosentin. Koron alennuksen ulkopuolelle jäisivät asunto- ja asuntolisälainat sekä maatilalain mukaiset irtaimistolainat. Lisäksi ulkopuolelle jäisivät maatilalain mukaiset asuin ympäristönparantamislainat, joista ei säädetä mainituksa 69 §:ssä.

Luottolaitosten halukkuus suostua omien luottojensa osalta vapaaehtoiisiin velkajärjestelyihin riippuu olennaisesti siitä, mikä on valtion osuus velallisen luottotappioista. Sen vuoksi olisi tarkoituksenmukaista, että vapaaehtoisessa velkajärjestelyssä sovitavat valtionlainojen lyhennysmaksujen maksuhelpotukset jäivät kokonaan valtion vahingoksi riippumatta siitä, onko valtionvastuu kyseisen luoton osalta ollut voimassa.

Sen sijaan vakuuden arvon ja maksuvelvollisuuden välisen erotuksen määrällisen luottotappion lopullinen vastuunkantaja jäisi myös vakuuden arvon osalta riippumaan siitä, olisi-ko laina voitu irtisanoa ennen vuotta 1993. Kysymys valtionvastuun toteutumisesta jäisi tällöin selvitettäväksi vasta siinä tilanteessa,

kun luottolaitos ei saa jäljellä olevaa luottoa perityksi velalliselta.

Valtionvastuuta koskevien säännösten tulisi olla sellaiset, että käytännössä on mahdollista selvittää, onko valtionvastuu voimassa vai ei. Siksi tässä vaiheessa ei ole tarkoituksenmukaista jättää kysymystä pelkästään sen varaan, minä ajankohtana vakuuden arvo on alentunut, varsinkin kun sen selvittäminen on sitä työläämpää, mitä pitemmälle aika kuluu vuodesta 1992.

Tällöin olisi erityisesti kiinnitettävä huomiota siihen, miten luottolaitos on toiminut vakuuden arvon alennuttua. Valtionvastuu ei olisi voimassa esimerkiksi tapauksissa, joissa laina on ollut huomattavan pitkään ilman turvaavaa vakuutta luottolaitoksen ryhtymättä asianmukaisiin toimiin.

4. Esityksen vaikutukset

4.1. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Esityksessä tarkoitettujen maatilalain mukaisten valtionlainojen pääoma oli 1 päivänä joulukuuta 1992 yhteensä noin 3 000 miljoonaa markkaa, porotilalain mukaisten noin 4 miljoonaa markkaa ja luontaiselinkeino- ja kolttalain mukaisten vajaat 9 miljoonaa markkaa. Esityksessä tarkoitettujen valtion myyntihintasäämisten pääoma oli vuoden 1992 lopussa noin 500 miljoonaa markkaa. Vuosina 1983—1990 myönnettäviksi hyväksytyjen lainojen koron alennus ehdotetulla tavalla vähentäisi kehittämisrahaston tuloja vuonna 1994 noin 30 miljoonalla markalla. Vastaavasti valtion myyntihintasäämisten koron alennus vähentäisi tuloja noin 5 miljoonalla markalla.

Korkotukilainoja on vuosina 1983—1990 hyväksytty myönnettäväksi vain maatilalain nojalla. Maatilalain mukaisten korkotukilainojen koron alentaminen yhdellä prosenttiyksiköllä esityksessä tarkoitettulla tavalla lisää valtion korkotukimenoja 23 miljoonalla markalla vuonna 1994.

Vapaaehtoisen velkajärjestelyn on arvioitu vaikuttavan maatalouden kehittämisrahaston tulokertymään siten, että 100 miljoonan markan määrästä osittain tuloja jää saamatta ja osittain siirtyy seuraaville vuosille. Saamatta jäävistä tuloista pääosan arvioidaan muodostuvan koron alennuksista. Tarkoitus on, että lyhennysten maksuvapautuksia käytettäisiin vain silloin, kun millään muilla toimin ei tilan taloutta saada tervehdytetyksi. Täsmällistä arviota lyhennysten maksuvapautusten määrästä ei ole, ei myöskään arviota siitä, kuinka suuri osa siitä jakautuisi luottolaitosten ja valtion kesken voimassa olevien säännösten perusteella.

4.2 Esityksen organisatoriset ja henkilöstövaikutukset

Esityksellä ei ole mainittavia organisatorisia vaikutuksia eikä sillä ole henkilöstövaikutuksia.

5. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu maa- ja metsätalousministeriössä virkatyönä. Asiassa on kuultu kysymyksessä olevia lainoja välittäviä keskusrahalaitoksia.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotus

59 a §. *Eräiden aikaisemman lainsäädännön mukaisten saamisten korot.* Nykyisessä pykälässä säädetään aikaisemmin myönnettyjen lainojen ja valtion myyntihintasäämisten koron korottamisesta. Pykälä lisättiin lakiin 28 päivänä kesäkuuta 1991 annetulla lailla ja se tuli voi-

maan 1 päivänä heinäkuuta 1991. Siinä korotettiin maatilalain 69 §:ssä tarkoitettujen valtionlainojen ja myyntihintasäämisten, maankäyttölainsäädännön ja porotilain mukaisten lainojen ja -myyntihintasäämisten sekä maatilalain mukaisten korkotukilainojen korkoa siten, että vuosina 1963—1983 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä lainoista perittiin 2,5

prosenttiyksikköä, vuosina 1984—1986 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä luotoista 1,5 prosenttiyksikköä ja 1987—1988 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä lainoista yhtä prosenttiyksikköä aikaisempaa korkeampaa vuotuista korkoa. Korko korotettiin kuitenkin vähintään 4 prosenttiin. Korotus ei kuitenkaan koskenut irtaimistolainoja.

Maatilalain mukaisten korkotukilainojen korkoa korotettiin lisäksi 0,5 prosenttiyksiköllä 8 päivänä toukokuuta 1992 annetulla lailla ja se tuli voimaan 11 päivänä toukokuuta 1992.

Pykälää ehdotetaan muutettavaksi niin, että siinä todettaisiin, miltä ajanjaksoilta peritään minkäkin suuruista korkoa ja miten korko muuttuu 1 päivästä marraskuuta 1993 alkaen.

59 b §. *Aikaisemman lainsäädännön nojalla myönnettyjen lainojen ottaminen valtionvastuulle.* Valtio on ottanut 80 prosentin määrään asti vastuun niistä pääoman ja koron lopullisista menetyksistä, jotka syntyvät maatilalain, maankäyttölain, maankäyttölainoista annettun lain tai muun aikaisemman asutuslainsäädännön taikka eräiden maatalousluottojen vakauttamisesta annettujen lakien, eräiden maatilatalouden luottojen vakauttamisesta annettujen lakien, eräiden maatilatalouden luottojen vakauttamisesta annetun lain ja maaseudun pienimuotoisen elinkeinotoiminnan edistämisestä annetun lain nojalla myönnettyistä lainoista velallisen maksukyvyttömyyden johdosta. Val-

tio maksaa luottolaitokselle hyvityksen siitä osasta lainaa, jota ei saada perityksi lainan vakuudesta ja jonka luottolaitos on suorittanut jo valtiolle. Hyvitystä ei kuitenkaan suoriteta sellaisen lainan osalta, joka olisi ennen vuotta 1993 voitu irtisanoa asianomaista lainaa koskevassa laissa taikka sen nojalla annetuissa säännöksissä tai muissa määräyksissä taikka sopimusehdoissa mainitun irtisanomisperusteen nojalla. Pykälän 4 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös siitä, että valtion vastuulle jäisi maaseutuelinkeinolain 29 a §:ssä tarkoitettua vapaaehtoisessa velkajärjestelyssä sovittu lyhennyksen maksuvapautus ja koron alennus kuitenkin kokonaan. Jäännöspääoman ja koron osalta valtionvastuuseen sen sijaan vaikuttaisi se, minä ajankohtana vakuuden arvo on alentunut niin, ettei se enää turvaa lyhennyksen maksua. Näin vapaaehtoisen velkajärjestelyn yhteydessä ei olisi tarpeen tältä osin ryhtyä selvittämään, miten vastuu luottolaitoksen ja valtion kesken helpotuksesta jakautuu.

2. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä marraskuuta 1993.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

maaseutuelinkeinolain 59 a ja 59 b §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 28 päivänä joulukuuta 1990 annetun maaseutuelinkeinolain (1295/90) 59 a ja 59 b §:n 4 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 59 a § muutettuna 28 päivänä kesäkuuta 1991 ja 8 päivänä toukokuuta 1992 annetuilla laeilla (979/91 ja 407/92) sekä 59 b §:n 4 momentti 10 päivänä syyskuuta 1993 annetussa laissa (805/93), seuraavasti:

59 a §

Eräiden aikaisemman lainsäädännön mukaisten saamisten korot

Sen estämättä, mitä muualla lainsäädännössä tai edellä tässä luvussa säädetään, peritään maatilalain 69 §:ssä tarkoitetuista myyntihinnoista ja maatilatalouden kehittämisrahaston varoista myönnettyistä lainoista sekä korkotu-

kilainoista samoin kuin vuoden 1962 jälkeen syntyneistä maankäyttölainsäädännön ja porotilalain mukaisista valtion ja luottolaitoksen saamisista aikaisempaa korkeampaa korkoa seuraavasti:

1) vuosina 1963—1983 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlainoista peritään 2,5 prosenttiyksikköä, vuosina 1984—1986 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlai-

noista 1,5 prosenttiyksikköä ja 1987—1988 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlainoista yhtä prosenttiyksikköä aikaisempaa korkeampaa vuotuista korkoa 1 päivän heinäkuuta 1991 ja 31 päivän lokakuuta 1993 väliseltä ajalta; aikaisemmalla korolla tarkoitetaan korkoa, jota lainoista on peritty 30 päivänä kesäkuuta 1991; korko korotetaan mainitulta ajanjaksolta kuitenkin vähintään 4,0 prosenttiin.

2) maatilalain mukaisten korkotukilainojen korko 1 kohdassa tarkoitettuina ajankohtina myönnettyjen lainojen osalta on 1 päivän heinäkuuta 1991 ja 10 päivän toukokuuta 1992 väliseltä ajalta siten korotettu kuin sanotussa kohdassa valtionlainoista säädetään; kysymyksessä olevista korkotukilainoista peritään kuitenkin korotettua korkoa 0,5 prosenttiyksikköä korkeampaa korkoa sekä vuosina 1989—1991 myönnettyistä korkotukilainoista 10 päivänä toukokuuta 1992 perittyä korkoa 0,5 prosenttiyksikköä korkeampaa korkoa 11 päivän toukokuuta 1992 ja 31 päivän lokakuuta 1993 väliseltä ajalta.

Sitä korkoa, jota vuoden 1982 jälkeen myönnettyistä maatala- ja porotilalain, kolttien maanjärjestelylain sekä eräiden kolttien asuttamisesta annetun lain mukaisista valtionlainoista ja -myyntihintasaamisista samoin kuin näistä luontaiselinkeino- ja kolttilain mukaisista valtionlainoista ja -myyntihintasaamisista, joihin luontaiselinkeinolain 30 §:n (610/84) nojalla on sovellettu maatilalakia, sekä maatilalain mukaisista korkotukilainoista peritään 31 päivänä

lokakuuta 1993, alennetaan 1,0 prosenttiyksikköllä 1 päivästä marraskuuta 1993 alkaen. Korkoa ei kuitenkaan alenneta alle 3,5 prosentin.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei kuitenkaan koske asunto- ja lisälainoja eikä maatilalain nojalla myönnettyjä irtaimistolainoja.

59 b §

Aikaisemman lainsäädännön nojalla myönnettyjen lainojen ottaminen valtion vastuulle

Lukuunottamatta 29 a §:ssä sovittuja koronalennuksia ja lyhennysten maksuvapautuksia, jotka jäävät kokonaisuudessaan valtion vahingoksi, hyvitystä menetyksistä ei suoriteta sellaisen lainan osalta, joka olisi ennen vuotta 1993 voitu irtisanoa asianomaista lainaa koskevassa laissa taikka sen nojalla annetuissa säännöksissä tai muissa määräyksissä taikka sopimusehdoissa mainitun irtisanomisperusteen nojalla. Jos valtionvastuun voimassaolo riippuu pelkästään vakuuden arvon alentumisen ajankohdasta eivätkä luottolaitos ja valtio ole kyseisestä ajankohdasta yksimielisiä, huomiota on erityisesti kiinnitettävä luottolaitoksen toimenpiteisiin valtion saamisen turvaamiseksi vakuuden arvon alentumisen jälkeen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 1993.

Helsingissä 11 päivänä lokakuuta 1993

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Ministeri Ole Norrback

Laki

maaseutuelinkeinolain 59 a ja 59 b §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 28 päivänä joulukuuta 1990 annetun maaseutuelinkeinolain (1295/90) 59 a ja 59 b §:n 4 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 59 a § muutettuna 28 päivänä kesäkuuta 1991 ja 8 päivänä toukokuuta 1992 annetuilla laeilla (979/91 ja 407/92) sekä 59 b §:n 4 momentti 10 päivänä syyskuuta 1993 annetussa laissa, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

59 a §

Eräiden aikaisemman lainsäädännön mukaisten saamisten korot

Sen estämättä, mitä muualla lainsäädännössä tai edellä tässä luvussa on säädetty, peritään maatilalain 69 §:ssä tarkoitetuista myyntihinnoista ja maatilatalouden kehittämisrahaston varoista myönnettyistä lainoista sekä vuoden 1962 jälkeen syntyneistä maankäyttölainsäädännön ja porotilalain mukaisista valtion ja luottolaitoksen saamisista aikaisempaa korkeampaa vuotuista korkoa sen mukaan kuin 2 momentissa säädetään sekä maatilalain 69 §:ssä tarkoitetuista korkotukilainoista sen mukaan kuin 3 momentissa säädetään.

Ehdotus

59 a §

Eräiden aikaisemman lainsäädännön mukaisten saamisten korot

Sen estämättä, mitä muualla lainsäädännössä tai edellä tässä luvussa on säädetty, peritään maatilalain 69 §:ssä tarkoitetuista myyntihinnoista ja maatilatalouden kehittämisrahaston varoista myönnettyistä lainoista sekä korkotukilainoista samoin kuin vuoden 1962 jälkeen syntyneistä maankäyttölainsäädännön ja porotilalain mukaisista valtion ja luottolaitoksen saamisista aikaisempaa korkeampaa korkoa seuraavasti:

1) Vuosina 1963—1983 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlainoista peritään 2,5 prosenttiyksikköä, vuosina 1984—1986 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlainoista 1,5 prosenttiyksikköä ja 1987—1988 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä valtionlainoista yhtä prosenttiyksikköä aikaisempaa korkeampaa vuotuista korkoa 1 päivän heinäkuuta 1991 ja 31 päivän lokakuuta 1993 väliseltä ajalta. Aikaisemmalla korolla tarkoitetaan korkoa, jota lainoista on peritty 30 päivänä kesäkuuta 1991. Korko korotetaan mainitulta ajanjaksolta kuitenkin vähintään 4,0 prosenttiin.

2) Maatilalain mukaisten korkotukilainojen korko 1 kohdassa tarkoitettuina ajankohtina syntyneiden lainojen osalta on 1 päivän heinäkuuta 1991 ja 10 päivän toukokuuta 1992 väliseltä ajalta siten korotettu kuin sanotussa kohdassa valtionlainoista säädetään. Kysymyksessä olevista korkotukilainoista peritään korotettua korkoa 0,5 prosenttiyksikköä korkeampaa korkoa sekä vuosina 1989—1991 myönnettyistä korkotukilainoista 10 päivänä toukokuuta 1992

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

Vuosina 1963—1983 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä lainoista peritään 2,5 prosenttiyksikköä, vuosina 1984—1986 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä lainoista 1,5 prosenttiyksikköä ja 1987—1988 syntyneistä saamisista ja myönnettyistä lainoista yhtä prosenttiyksikköä aikaisempaa korkeampaa vuotuista korkoa. Kuitenkin perittävän vuotuinen korko nousee vähintään neljään prosenttiin. Edellä sanottu ei koske asunto- ja lisälainoja, eikä maatilalain nojalla myönnettyjä irtaimistolainoja.

Vuosina 1977—1991 syntyneistä maatilalain mukaisista korkotukilainoista peritään tämän lain voimaantullessa perittyä korkoa 0,5 prosenttiyksikköä korkeampaa vuotuista korkoa.

perittyä korkoa 0,5 prosenttiyksikköä korkeampaa korkoa 11 päivän toukokuuta 1992 ja 31 päivän lokakuuta 1993 väliseltä ajalta.

Sitä korkoa, jota vuoden 1982 jälkeen mutta ennen vuotta 1991 myönnettäväksi hyväksytyistä maatala-, porotila-, luontaiselinkeino-, kolttaja kolttien maanjärjestelylain sekä eräiden kolttien asuttamisesta annetun lain mukaisista valtionlainoista ja -myyntihintasaamisista sekä maatalalain mukaisista korkotukilainoista peritään 31 päivänä lokakuuta 1993, alennetaan 1,0 prosenttiyksiköllä 1 päivästä marraskuuta 1993 alkaen. Korkoa ei kuitenkaan alenneta alle 3,5 prosentin.

Mitä edellä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei kuitenkaan koske asunto- ja lisälainoja eikä maatilalain nojalla myönnettyjä irtaimistolainoja.

59 b §

*Aikaisemman lainsäädännön nojalla
myönnettyjen lainojen ottaminen valtiovastuulle*

Hyvitystä menetyksistä ei suoriteta sellaisen lainan osalta, joka olisi ennen vuotta 1993 voitu irtisanoa asianomaista lainaa koskevassa laissa taikka sen nojalla annetuissa säännöksissä tai muissa määräyksissä taikka sopimusehdoissa mainitun irtisanomisperusteen nojalla.

Lukuunottamatta 29 a §:ssä sovittuja koronalennuksia ja lyhennysten maksuvapautuksia, jotka jäävät kokonaisuudessaan valtion vahingoksi, hyvitystä menetyksistä ei suoriteta sellaisen lainan osalta, joka olisi ennen vuotta 1993 voitu irtisanoa asianomaista lainaa koskevassa laissa taikka sen nojalla annetuissa säännöksissä tai muissa määräyksissä taikka sopimusehdoissa mainitun irtisanomisperusteen nojalla. Jos valtionvastuun voimassaolo riippuu pelkästään vakuuden arvon alentumisen ajankohdasta eivätkä luottolaitos ja valtio ole kyseisestä ajankohdasta yksimielisiä, huomiota on erityisesti kiinnitettävä luottolaitoksen toimenpiteisiin valtion saamisen turvaamiseksi vakuuden arvon alentumisen jälkeen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 199 .